

PARAULES DE BENVINGUDA AL NOU DOCTOR JOAQUÍM MARIA PUYAL I ORTIGA

Benvolgut Dr. Joaquim Maria Puyal,

Sr. President del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili,

Sr. Secretari general de la Universitat Rovira i Virgili,

Dr. Jordi Farré,

Senyores i senyors claustrals,

Distingides autoritats,

Senyores i senyors,

És motiu de màxima satisfacció per a la comunitat universitària celebrar aquest acte solemne d'investidura del periodista Joaquim Maria Puyal com a doctor honoris causa per la Universitat Rovira i Virgili.

A mi em correspon l'honor i el privilegi de donar-li la benvinguda al nostre Claustre, i ho faig amb molt de gust, tant a títol personal com en nom del tots els membres de la Universitat, i en especial del Departament d'Estudis de Comunicació, del qual va néixer la proposta de conferir-li la màxima distinció acadèmica que atorga la Universitat.

El padrí, el Dr. Jordi Farré, en la seva *laudatio*, ha posat de manifest tots els mèrits acadèmics i científics que el fan mereixedor de tan alta distinció i que hem pogut apreciar en la *magistralis lectio* amb la qual el Dr. Puyal ens ha obsequiat, mitjançant l'espectacle de la paraula.

El món universitari en general i la URV en particular dóna molta significació al nomenament de doctor honoris causa. En primer lloc, representa el màxim reconeixement acadèmic per la persona

distingida però també la institució integrada, amb tots els honors, un nou membre a la comunitat universitària i amb aquest acte ple de litúrgia està fent tota una declaració pública dels seus estendards i referents científics, socials i culturals. I avui podem dir, amb orgull, que el Dr. Joaquim Maria Puyal ja forma part del nostre Claustre, unint-se a l'equip de doctores i doctors honoris causa que, des de l'excel·lència en el seu àmbit de treball, apadrinen i honoren la nostra universitat.

Per a la URV, és tot un privilegi comptar entre el seus claustrals amb una de les personalitats de més prestigi en el camp de la comunicació, reconegut i respectat per tota la professió i per tot el país. Com ens ha recordat el Dr. Farré, és reconeguda per tota la societat, a tots els nivells, des de l'acadèmic però sobretot des de l'home del carrer, la contribució de Joaquim Maria Puyal en la normalització del nostre idioma. Per una gran part de tots nosaltres, Puyal ens ha acompanyat tota la vida i hem pogut sentir, experimentar, un veritable privilegi, el que crec que constitueix una circumstància extraordinària, com ho mostra el fet que al llarg de tants anys ningú ho ha provat de repetir, potser perquè no es pot copiar: que des de la popularitat i relativa superficialitat d'una retransmissió esportiva se'ns exposa a un llenguatge català ric, permanentment reflexiu, rigorós, fins i tot sota la pressió i intensitat emocional que es pot viure en un partit de futbol, un capteniment que dia a dia, partit a partit, transmet la passió per la feina ben feta i la qualitat. Capaç de corregir una expressió dels seus col·laboradors enmig de la transmissió d'una jugada de gol. Encara que no hagués fet res més que transmetre partits de futbol, la seva figura fóra irreplicable, però és que a més, en Puyal és estimat i enyorat també per tot el país per tots els seus programes de televisió, que cada vegada i un a un han significat la introducció a casa nostra de nous formats, nous llenguatges, acompanyats sempre de la mateixa

impressió de cura per tots els detalls, de cerca de la perfecció. Un perfeccionisme en la forma, simbolitzat per aquella veu, aquell cuquet a l'orella, que al final d'un programa li podia retreure haver anat per camins massa planers, i que a cadascun dels seus programes ha embolcallat adequadament l'objectiu sempre ambiciós i elevat, que ha permès fer fàcil el difícil: ara apropar al gran públic les grans personalitats de la nostra cultura i de la nostra societat, ara fomentar l'anàlisi crítica de l'actualitat o de les convencions socials mitjançant la discussió oberta, la franca i lliure expressió de diferents punts de vista.

Mercès a l'exemple permanent de més de quaranta anys de professió, són molts i molt destacats els periodistes del nostre país que l'anomenen sincerament Mestre. Però el magisteri d'en Joaquim Maria Puyal va molt més enllà de la formació d'uns deixebles que avui són també referents a la seva professió; s'ha pres sempre el temps i l'esforç d'analitzar i d'explicar la seva tasca.

Tal i com ell mateix ha dit en alguna ocasió, l'èxit l'ha acompanyat des de molt jove i això li ha permès poder prendre certa distància quan li ha semblat necessari, i, conscient de la responsabilitat social de la seva professió, mantenir sempre públicament una actitud crítica de l'activitat del periodista, parar-se a reflexionar i també investigar sobre els processos comunicatius.

En ocasió del lliurament del "Premi Ofici" del Col·legi de Periodistes de Catalunya Joaquim Maria Puyal feia públic un manifest que titulava "L'ofici, amenaçat" i que finalitza així: *"...Si ens deixem trepitjar el terreny i permetem la progressiva debilitació del nostre segment professional (imprescindible en un sistema de comunicacions fiable) haurem de renunciar, també, a l'aspiració de consolidar plantejaments democràtics per al conjunt de les nostres societats."*

Efectivament, l'accés a informació contrastada i responsable és un dels primers requisits per poder desenvolupar aquest esperit crític que fa més lliure la ciutadania i és alhora un dels elements imprescindibles per al progrés col·lectiu, sota els valors universals de justícia i igualtat.

En definitiva, Joaquim Maria Puyal, a través de la seva tasca ingent en els mitjans de comunicació, ha contribuït i contribueix encara a fer avançar la nostra societat, acomplint amb escreix les paraules d'Espriu que li agrada de recordar: "Ens mantindrem fidels per sempre més al servei d'aquest poble".

Per totes aquestes raons estem avui aquí, la incorporació de Joaquim Maria Puyal al nostre claustre ens permet d'exemplaritzar els valors del rigor, la passió per la feina ben feta, l'esperit crític, el compromís amb la societat, l'estimació pel país i, en un nivell superior, com a humans, el valor inestimable del llenguatge, de la paraula, que volem també que siguin sempre estendards de la nostra universitat.

Dr. Puyal, gràcies per acceptar la nostra distinció, que més que honorar la vostra persona ens honora a nosaltres mateixos; la vostra incorporació al Claustre prestigia la Universitat Rovira i Virgili i ens obliga a treballar per ser dignes d'aquest prestigi.

Avui, amb el màxim reconeixement dels vostres mèrits, adquiriu el compromís de representar la Universitat Rovira i Virgili, que de ben segur realitzareu amb afecte. Rebeu l'enhorabona més cordial, en nom propi i en el de tota la comunitat universitària, que des d'avui és també la vostra.

Moltes gràcies.